

De heer **Eddy Levis** schrijft ons:

HET WOORD EN HET GERECHT "LUTSEPOEPE" (nr. van 15 maart 1999, p. 97/98)

dhr. W.L. Braekman schrijft: *"In ons vorig nr. van dit tijdschrift heeft E. Levis aan de term lutsepoepe enige regels gewijd en gepoogd dit wel wat wulps klinkend woord te verklaren en het gerecht te beschrijven dat er te Gent in de eerste wereldoorlog mee werd aangeduid."*

Men dicht mij hier bedoelingen toe die er in het geheel nooit geweest zijn. Ik heb helemaal **niet** gepoogd het woord "lutsepoepe" te verklaren. Ik heb enkel het getuigenis van Alfred Van Eetvelde uit Lokeren aangehaald die in 1916 als 16-jarige jongen door de Duitsers opgeëist werd en die de pap van gesmolten boter en meel beschrijft als **"een soort** wiegelwaggelend smeersel **een soort dikke boterpudding of lutsepoepe."**

Lutsepoepe werd hier enkel en alleen gebruikt in de betekenis van specie die de eigenschap heeft te wiebelen, te klutsen, te lutsen, te waggelen, te lillen, te klotsen, te tintelen, te beven, te schudden, te trillen, te vibreren, te bibberen, of snel heen en weer te bewegen zoals gelei, pudding, "pâte de jujube", mals vlees, dunne stoelgang, of... een jong achterwerk, zelfs het geluid dat men hoort als men er op klopt is gelijkend. De betekenis van dit woord is dan ook zo doorzichtig, dat daarbij alle verdere uitleg overbodig is. Ik gebruik het woord vandaag zelf nog vaak in de zin van: *"Moet er nog iemand een beetse van die lutsepoepe hên?"* als ik het bvb. over een vanillepuddinkje heb, of "Dat es moar

een lutsepoepke" als iets niet consistent genoeg klaargemaakt is. Dat er plaatselijke "lutsende" gerechten bedacht zijn met het epitheton "lutsepoepe" en als dusdanig in de plaatselijke culinaire woordenschat blijven rondhangen zijn, lijkt mij de evidentie zelve. Wat minder evident is en zich toch maar al te vaak voordoet is dat de betekenis die daar in een bepaalde straat, wijk, stadsdeel, gemeente, streek of sociale klasse aan gegeven wordt, steeds tot absolute norm verheven wordt alsof men er alleen daàr het monopolie of de alleszalmakende betekenis van in pacht zouden hebben. Vooral de emotiona-
liteit waarmee mijn zegspersonen hun stelling verdedigden als zij één van de vele betekenissen van een begrip als het enige juiste trachten te verdedigen, was markant. Als men mij bvb. de bereiding van hutsepot of vlaai omschreef, was het recept van moeder of oma steeds het enige echte. Al de rest was nep... Dat de door mijn zegsman beschreven boterspecie de enig mogelijke manier zou zijn om lutsepoepe te bereiden staat nergens in mijn artikel te lezen, noch zoals dhr. Braekman mij toedicht, dat het *"zijn ontstaan zou te danken hebben aan de in W.O.I heersende voedselschaarste"*.

"Wellicht was het alleen plaatselijk of tijdelijk in gebruik" schrijft dhr. Braekman. Zeker zal dit woord op het einde van de 19de eeuw al in gebruik geweest zijn en waarschijnlijk zelfs veel vroeger, zo bvb. als naam van de beschreven soep of allerlei met slachtafval bereide gerechten **en van nog vele andere klutsende gerechten.**

De lutsepoepe die dhr. Braekman beschrijft was mij ten andere bekend. *"Of peizen ze misschien da k'ik lutsepoepe in mijn hèsses zitten hèn?!"*

Sans rancune
